

§ 33 i Forslag til Lov om Søværnets Ordning udgaar. Sidste Stykke lyder saaledes: „Pensionsberettigede civile Tjenestemænd ved Orlogsværftet, hvis Stillinger nedlægges ved nærværende Lov, kan, saa længe deres Arbejde er paakrævet, forblive i deres Tjenestestilling som overtallige, dog at der, saa længe saadant overtalligt Personale haves, ikke kan finde Nyansættelse Sted i paagældende Tjenestemandsstilling.“ Dette Ændringsforslag stiller vi paa Foranledning af Lønningsudvalget, der har fundet det heldigt, at denne Bestemmelse udgaar her og i Stedet indføres i Tjenestemandsløven. Jeg skal anbefale Vedtagelsen af dette Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst anbefale de af Fler-tallet stillede og ved anden Behandling vedtagne Lovforslag til Vedtagelse ved tredje Behandling. Det, der hos Fler-tallet er bestemmende for Ønsket om allerede nu at tilvejebringe en ny Forsvarsordning, er bl. a. Erkendelsen af, at de militærpolitiske Forhold i Verden er ændret efter Krigen og ikke mindst er ændret i vore Egne. Østersøen er ikke længere det Brændpunkt i europæisk Politik, som den tidligere var. Det var Frygten for, at krigsførende Magter, hvis Interesser ligger i Østersøen og knytter sig til Besiddelsen af den, under en Krig kunde ønske at sætte sig i Besiddelse af dansk Landomraade ved Adgangene til Østersøen, der var bestemmende for Rigsdagen ved Vedtagelsen af Forsvarslovene af 1909, disse Love, der styrkede Flaaden og lagde en overvejende Del af Hæren over paa Sjælland. Østersøens Stilling som verdenspolitisk Brændpunkt er, som sagt, betydelig ændret, derved er Grundlaget for Ordningen af 1909 ogsaa ændret, og det maa derfor forekomme naturligt, at vi ved en Omordning af vort militære Beredskab tager Hensyn til den forandrede Situation. Det er efter vort Skøn ikke længere paakrævet at opretholde den stærke Sammen-dragning af Forsvaret paa Sjælland, men den nye Situation, som neppe har Udsigt til at blive forandret i de nærmeste Aar, gør det naturligt, at man fordeler Forsvarsstyrkerne mellem Hovedlandsdelene i Forhold til disses Befolkningstal, og det er bl. a. det, vore Forslag tilsigter.

Men dertil kommer et Moment, der nødvendigvis maa spille ind ved Overvejelserne i denne Sag, og det er Dannelsen af Folkenes Forbund. Man kan nære større eller mindre Tro til, at dette Forbund af stærkt interesserede Stater snarlig vil blive det, som Tanken med det var, nemlig et

Rettens Bolværk i en Tvedragtens Tid. Jeg antager ogsaa, at der indenfor Fler-tallet er større eller mindre Tro herpaa, men haabe paa det maa vi alle; et lille Folk som vort kan ikke opgive dette Haab, saa sandt som vi har alt at vente af Retten og intet af Krigen. Men hvad enten vi har stor eller ringe Tro til Folkenes Forbund, er det nu en Gang en Realitet, der har opstillet visse Regler og Pligter, som dets Medlemmer har underkastet sig, og blandt dets Medlemmer er ogsaa Danmark. Jeg skal ikke her rejse den gamle Strid om Artikel 8, det fører ikke til noget, derom er der sagt fra ærede Modstanderes Side og fra vor Side, hvad der er at sige, og Striden derom tilendebringes ikke ved Forhandling i dette høje Ting. Men for mine Meningsfællers og mit Vedkommende er der lige saa lidt Tvivl om, at der i Artikel 8 ligger en alvorlig Henstilling til Staterne om at indskrænke deres militære Udgifter, som om, at der i den ligger en bestemt udtalt Forudsætning af, at Staterne opretholder en vis Militærstyrke. Det er rigtigt, at det beror paa et Skøn, hvor stor denne Styrke skal være, men dette Skøn kan man efter vor Mening ikke danne sig uden Hensyn til, hvorledes andre Stater i lignende Forhold indretter sig, og hvorledes hele vor geografiske Beliggenhed og Stilling er.

Vi er kommet til det Resultat, at baade Hensynet til Kravet eller Henstillingen fra Folkenes Forbund og Hensynet til Statens indre Økonomi gør en væsentlig Nedsættelse af de militære Udgifter forsvarlig, og i Overensstemmelse hermed stiller vi vore Forslag. Vi mener, det er nødvendigt vedblivende at opretholde et effektivt Forsvar, vi kan hverken gaa med til Afrustning eller til et Skinforsvar. Det første er efter vor Mening udelukket allerede ved vor Tilslutning til Haagerkonventionen. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen havde i Gaar det kvikke Indfald at spørge mig, hvor i Haagerkonventionen der staar noget om Forpligtelse til at have et Militærvæsen. Jeg vil hen-vise det ærede Medlem til at læse Haagerkonventionen, den findes i Kommissionens Betænkning. Hele Haagerkonventionen er en Oprensning af en Række Pligter, der forudsætter, at Staterne har en væbnet Magt, ellers kan de nemlig aldeles ikke tænke paa at opfylde disse Pligter. Ja, men, siger det ærede Medlem, der staar, at man skal anvende de Midler, hvorover man raader, og naar vi ikke raader over nogen Midler, saa har vi heller ingen